

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342343616/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

IV. Valfart

Hvor man måske lidt groft kan hævde, at *al alvorligere Kørsel* må opgives i symbolisternes Paris, da deres program jo nærmest var at rive hjertet ud af livet og spille på det som på en violin – og acceptere og heroisere omkostningerne – dér hævder *Valfart* den modsatte holdning: Det er ikke tilstrækkeligt at ophæve splittelsen i kunsten; kunst og liv skal korrespondere.

Antonius i Paris fremanalyserer årsagerne til splittelsen – *Valfart* søger at læge dem. Silvios *oprigtighed* er den samme som Antonius' – men han repræsenterer et højere erkendelses- og viljesniveau end denne – og da vi nu kender præmisserne, kan tolkningen også gores kortere. Han *fortsætter* efterforskningen – og efter mødet med Clara kan han sige, at for ham skete vidunderet: *Ogsaa jeg troede mere, end jeg kunde tro paa*, og det gik i Opfyldelse (m.u.).

Baggrunden

Den biografiske baggrund er en noget anden – og belyser på det klarreste forskellen mellem fiktion og virkelighed. Det modbeviser paradoksalt nok ikke Silvios opfattelse og udtalelse, men misforholdet siger noget om, hvordan kunstneren Claussen ønsker sit – og andre bevidste menneskers – liv tolket og forstået.

Løgn eller digt – det er det, det handler om. Lad os foreløbig blive ved de »løgnagtige« kendsgerninger.

December 1893 mødte Claussen i den skandinaviske koloni den 21-årige cand.phil. Karen Topsøe, datter af forfatteren Vilhelm Topsøe, angiveligt i Paris for at studere græsk og tyrkisk. Han forelskede sig voldsomt i pigen, friede, men blev afvist, og i slutningen af januar brød han op og rejste til Italien for at blive der i to, tre måneder. Rejsen gik via Genova til Firenze og Siena – altimens han skrev på en roman om parisertiden: *Fortællingen om Rosen*, ved siden af alle de digte og betragtninger, som han fyldte notesbøgerne med. Som han skriver til Johs. Jørgensen, ved han ikke, hvad han selv er: *uden et Skib helt ompændt af Luer* (24.3.1894). Turen gik videre til Rom – stadig med Karen Topsøe og de uudgivne bøger i tankerne – til Napoli og så tilbage nordpå til Rapallo, hvor han slog sig ned i maj.